

FÓIA DIECESANĂ.

Organ al Eparchiei gr. or. rom. a Caransebeșului.

Apare odată în săptămână: DUMINECA.

Prețul Abonamentului :		Prețul inserțiunilor :	Corespondințele sînt a se adresa redacțiunii „FÓIA DIECESANĂ“; și banii de prenumerațiune și inserțiuni la Tipografia diecesană în Caransebeș.
Pentru Austro-Ungaria pe an . . . 5 fl. -- cr.		Pentru publicațiuni oficióse, concurse, edicté etc. tipărite de 3 ori, dacá conțin pînă la 150 cuvinte 3 fl., pînă la 200 cuvinte 4 fl., de aci în sus 5 fl.	
„ „ „ pe 1/2 an . 2 „ 50 „			
„ România și străinătate pe an . 14 franci			
„ „ „ „ pe 1/2 an 7 „			

Nr. 359. ex 1890.

Circulariu

cătră Oficiile parohiale din protopresviteratul Oraviței, apărținătoare la cercul al XV-lea Bocșa-Montană, pentru alegerea deputaților la sinodul eparchial.

Prin abdicerea deputatului ales Ioan Nemoian, în cercul electoral al XV-lea *Bocșa-Montană*, devenind vacant mandatul de deputat mirean la Sinodul eparchial pe restul din perioada 1888--90. Consistoriul diecesan dispune următoarele:

I. Pentru alegerea supletoare din cestiune se defige Dumineca a 4-a din Păresimí, adecá ziua de 11. Martie a. c., eará pentru scrutinare Dumineca a 5-a din Păresimí, adecá ziua de 18. Martie a. c.

Drept aceea preoțimea parohială cu cetirea acestei ordinațiuni consistoriale presente va publica poporului adunat în biserică cu 8. zile mai înainte, adecá în Dumineca a 3-a din sântul post, ce cade pe 4. Martie a. c. ținerea sinodului parohial estraordinariu pentru alegerea supletoare de deputat mirean în numitul cerc electoral, pe restul din perioada 1888--90 al Sinodului eparchial. Eará în Dumineca a 4-a a sântului post otărită pentru alegere, adecá în 11. Martie cal. vechiu a. c. se va ținea acest sinod cu strénsă observare a diposițiunilor §-lui 91. din statutul organic bis. și a normelor din instrucțiunea consistorială din 25. Februarie 1888. Nr. 200. Bis. punctul II. lit. a, b, c, d și e. Pentru înlesnirea afacerilor scripturistice se comunică fie-cărui sinod parohial pentru cazul votării publice formulariul de protocol electoral alăturat sub A. Bărbații de încredere ca trimișii singuraticilor sinoade parohiale, adecá din fie-care sinod parohial câte un bărbat, ducend în persoană protocoalele sigilate au se se infățizeze negreșit în Dumineca a 5-a a postului adecá în 18. Martie cal. vechiu a. c. până la 10. oare înainte de ameză pentru actul

scrutiniului, în locul central la comisariul consistorial denumit pentru cercul Bocșa-Montană Ioan Budințan avocat.

Comisariul consistorial este poftit a trimite Consistoriului diecesan de astă dată îndată, adecá încă în ziua scrutinării, protocolul scrutiniului împreună cu protocoalele singuraticilor sinoade parohiale, avend Consistoriul diecesan *urgentă trebuință de ele.*

II. Dispoșițiunile speciali din punctul IV. al ordinațiuni consistoriale din 25. Februarie 1888. Nr. 200. B. au valoare și pentru această alegere supletoare cu privire la eventuala substituire a comisariului consistorial.

III. Pentru publicarea și esecutarea ordinațiuni presente oficiul protopresviteral va eșpeda cât mai curend pe calea cea mai sigură câte un exemplariu al acestei ordinațiuni la următoarele oficii parohiale din tractul seu : Bocșa-Română, Vasiova, Bocșa-Montană, Biniș, Doclin, Surducul-Mare, Forotic, Comoriște Calina, Docnecea și Ocna de fer, priveghind într'una asupra esecutării exacte.

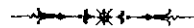
În fine și cu această ocasiune ne simțim îndemnați, a pofti și a provoca pe conducătorii sinoadelor parohiale electorali și pe toți factorii îndreptățiti a încurge la alegerea aceasta supletoare, ca se fie cu cea mai mare băgare de seamă la acurata împlinire a prescrișlor din statutul organic și a instrucțiunilor consistoriale, pentru-ca astfel se se poată evita invaliditatea mandatului din motivul nepăzirei formelor prescrișe.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 8. Februarie 1890.

Consistoriul eparchial :

Nicolae Popea, m. p.
Episcop.

Traian Badescu, m. p.
secretariu.

Întemeierea psihologică a actelor elementare ale gândirii în marginile legilor herbartiane de asociere și reproducere.

Monografie psihologică de Stefan Velovan.

(Continuare).

În articolul „Zur Sprachphilosophie“*) amintesc Dr. Steinthal — deși cu alt scop — că băiatul vede în figura patruunghiului un bombon, în a cercului o farfurie. Făcând aceasta, băiatul exprimă judecata: „Așta-i un bombon, o farfurie“. E mai pe sus de îndoială, că ideea despre farfurie a trebuit să existe de mai nainte în conștiința băiatului, altfelu era imposibil să între în raport de predicățiune cu cercul văzut. Dacă în vederea cercului nu s'ar fi produs absolut nimic, cercul nu ajungea a fi perceput în nici un chip. În cazul unei fortificări insuficiente el putea să producă cel mult o senzațiune nehortărită, din care n'ar fi putut să rezulte nici o judecată lămurită.

Vom cerca să esaminăm procesele, care au condiționat în mod neapărat născerea judecătii din cesțiune.

Înainte de toate este afecțiunea sensuală a cercului văzut, care a dat primul impuls la desfășurarea procesului de formare a judecătii. Afecțiunea nu putea să treacă fără urmă conșcie, de vreme ce a găsit în conștiința potențială a băiatului elemente egale și destul de tari ca să o poată fortifica deajuns. Întâiul fapt psihic produs prin afecțiunea din afară, este reproducerea nemijlocită a tuturor acelor elemente, care sânt egale cu cele ale cercului ce impresionează. După reproducere a urmat contopirea elementelor egale. Multe elemente ale noii afecțiuni au ramas neobservate, pentru că n'au putut reproduce nimic. Alte elemente nu s'au putut închiega decât într'o senzațiune puțin lămurită, fiindcă fortificările dobândite prin reproducere nemijlocită n'au putut produce contopiri, care să se poată fixa destul de lămurit. Un element oare-care al afecțiunii însă a putut da indemnul la reproducerea imediată a unei idei, cu care s'a putut contopi într'o percepțiune, ce întrece prin claritatea ei pe toate celelalte. Acest element este forma rotundă a cercului. Felurile contopiri stăruie a se suprima unele pe altele. De vreme ce însă forma rotundă a dobândit fortificarea cea mai puternică, s'a născut o diferență de claritate în care contopirea „rotund“ apare desfăcută de toate celelalte contopiri, rădicate și ele mai mult s'au mai puțin clar. Contopirea formei rotunde și suprimarea în același timp a celorlalte contopiri născute eventual în fața cercului, toate aceste urmări psihologicesce necesare ale reproducerii nemijlocite, produc mai întâi opoziția predicativă a formei rotunde față cu toate celelalte elemente din senzațiunea cercului. Forma rotundă apare desfăcută, în puterea diferenței de claritate; ea rămâne însă

complicată cu celelalte elemente în virtutea ivirii lor simultane, rezultată din coexistența elementelor afecțiunii sensuale. Resultatul procesului de până aci, care se termină, după cum vëzurăm, cu opoziția predicativă a formei rotunde în fața celorlalte elemente ale cercului ca subiect, se poate exprima prin următoarea judecată: Întrë notele cercului văzut, una este forma rotundă, sau scurt: Ceea ce vëd (cercul) e rotund.

Judecata aceasta nu e cea căutată. Ea este însă în condițiunile date o urmare imediată și necesară a afecțiunii sensuale carea a pornit procesul. Printr'insa am ajuns la calea de jumătate în procesul de formare al judecătii. Vom urmări procesul mai departe.

Forma rotundă, imediat produsă și contopită servește acum ca idee auxiliară în virtutea prisosinței ei de claritate, pentru a reproduce în mod mijlocit și alte elemente din complexiunea „farfurie“, — elemente, care la timpul lor au coexistat cu forma rotundă și vin acum a fi relevate și ele în conștiință. Acest fapt psihic, care și el la locul acesta e o urmare necesară a legilor de acțiune reciprocă, se exprimă prin judecata: Și farfuria e rotundă.

Că această judecată nu este de nou formată e aproape de prisos să mai amintim.

Acum forma rotundă apare complicată simultan în două direcțiuni și adevă, în direcțiunea noii senzațiuni (cercul) și în cea a elementelor mijlocit reproduce o (farfurie). Procesul se încheie acum prin o nouă asociere, care însă nu e o contopire de elemente egale ci o complicație de elemente deosebite. Elementele cercului, care au fost ținute în apăsare prin contopirea mai puternică a formei rotunde, ajutate acum și de cele mijlocit reproduce ale farfuriei, apasă cu puteri unite asupra formei rotunde. Această din urmă descinde în claritatea ei, în vreme ce elementele apăsătoare apar în conștiință ca coexistente într'o nouă complicațiune, care își află expresiunea în judecata căutată: Ceea ce vëd (cercul) e o farfurie.

Această judecată în comparație cu cele două anterioare e de nou formată, căci înainte de a vedea cercul, elementele lui nu s'au putut complica cu cele ale farfuriei. Înțelesul ei nu este, că cercul ar fi o specie de farfurie, ci cumcă amândouă complexiunile (cercul și farfuria) au forma rotundă ca notă comună sau că aparțin amândouă aceleiași sfere. Mai exact judecata ar suna: Ceea ce vëd (cercul) e ca o farfurie sau, cercul aparține la sfera de care se ține și farfuria. Acesta este înțelesul unei judecătii sintetice cum e cea de față.

Impresia sensuală a cercului văzut n'a putut născă judecata din urmă, fără ca conștiința băiatului să percurgă procesul psihic, care condiționează ivirea celor două judecătii anterioare.

În acest proces deosebim două momente principale: 1. O reproducere nemijlocită, urmată de o contopire; 2. O reproducere mijlocită care termină

*) Zeitschrift für Philosophie und philosophische Kritik. Vol. 32. fasc. I. pag. 74.

cu o complicațiune. În momentul impresiei sensuale se reproduce nemijlocit tot ce este egal. Contopirile elementelor egale produc la început o urcare (ascuțire) a conștiinței în direcția contopirii celei mai puternice, în vreme ce celelalte contopiri apar reprimite. Îndată ce a intrat apoi și reproducerea mijlocită în acțiune, elementele reprimite ajung la suprație și se complică cu cele reproduse mijlocit dând existență judecării finale. În procesul de formare al orîi cărei judecări fie aceasta primitivă sau logicesce orîi cât de înaintată, se pot descoperi aceste procese psihice ca condițiuni neapărate ale nașterii ei. Procesele implică totdeauna o conlucrare a tuturor legilor de asociere și reproducere, care numai în întregitatea lor pot da o esplicare indestulitoare. Acest chip de a forma o judecată — mai târziu vom vorbi încă despre un al doilea — se poate asemăna cu nașterea unei unde la suprafața apei, pe care o neliniștește o piatră căzută în ea. Moleculele de apă, care sînt isbite mai cu vehemență, se înalță imediat după cădere în sus pentru a se adânci ear în momentul următoriu și a produce împrejurul lor boltitura dealului de undă.

Recapitulând judecățile descoperite în decursul procesului, găsim în ele următoriu șir de raționare logică :

Ceea ce vîd (cercul) e rotund.

Și farfuria e rotundă.

Ceea ce vîd (cercul) e ca o farfurie.

Vom întimpina poate cu toate acestea obiecțiunea, că procesul analizat mai sus esplică numai acel cas de formare al judecării, în care ea vine a se deriva din alte judecări anterioare prin mijlocirea raționamentului, dar că ea s'ar pute forma și fără aceste judecări. Cu ajutorul legilor herbartiane de asociere și reproducere credem a fi dovedit, că judecata din cestiune, nu numai că-și află argumentul ei în cele anterioare, dar ea însăși nu e cu puțință se devie un fapt psihic fără acele condițiuni. Adevărul unei judecări oare-care poate să fie demonstrat eventual și din alte premise, dar nașterea unei judecări presupune neapărat premise, fie tot acelea orîi altele. Chiar și în cazul când cercul și farfuria s'ar presenta deodată sensurilor, judecata relativ la una sau la cealaltă din aceste două senzațiuni, nu s'ar pute naște decât privind sau la cerc sau la farfurie mai întâiu și dobîndind în judecata eventuală ce s'ar produce, ajutoare reproductibile pentru a rupe judecata și asupra celeilalte senzațiuni. Dacă numai unul dintre obiecte a făcut impresiune, trebuie să fie existat de mai nainte în conștiința băiatului oarecare raporturi de idei ca premise reproductibile, care să mijlocească ivirea judecării, orîi că băiatul nu percepe nimic, cu alte cuvinte nu-și formează nici o judecată despre obiect.

Am arătat prin exemplul analizat, că reproducerea nemijlocită și contopirea elementelor egale

pornită la indemnul senzațiunii exterioare, au fost antecedentul, care a produs ulterioara reproducere mijlocită și complicarea finală a elementelor în judecata căutată, ca într'un sequent necesar. Ținînd în vedere numai reproducerea, putem zice, că o recunoaștere a produs o aducere aminte. Din punctul de vedere al asocierilor, care s'au succedat putem caracteriza procesul prin cuvintele: O cuprindere clară a născut una mai bogată.

Se poate ivi și cazul invers, unde în prezența unei impresii sensuale omogene reproducerea mijlocită urmată de o complicațiune de idei se devie antecedentul, din care să rezulte ca urmare o reproducere nemijlocită și o contopire finală. Și acesta este un chip de naștere al judecăților.

Se va pute pune adecă întrebarea: Ce felu de proces psihic a condiționat la timpul seu nașterea premisei: „Cercul e rotund“.

În același chip, în care elementele farfuriei s'au complicat cu cele ale cercului prin mijlocirea formei rotunde, tot astfel elementele farfuriei au putut fi reproduse mijlocit și s'au putut complica vreodată bunăoară cu elementele unei roate de car. Această complicațiune a putut să rezulte nu tocmai prin mijlocirea formei rotunde, ci de exemplu printr'un desemn de pe farfurie în formă radială ca spițele roatei. În cazul acesta forma rotundă a trebuit să rămîie trecută cu vederea și să lase formei radiale rolul ideii auxiliare, care provoacă reproducerea mijlocită a elementelor farfuriei pentru a le complica cu cele ale roatei.

Dacă în momentul, în care elementele farfuriei mijlocit reproduse tind a se complica cu cele ale unei senzațiuni din afară (roata de car), se întîmplă să se mai ivască o altă senzațiune omogenă d. e. cercul, atunci complicațiunea se întregesc și cu elementele acestei senzațiuni. Complectarea se exprimă prin judecată :

Și*) cercul este ca o farfurie.

Adausul elementelor senzațiunii cerc contribuie cu atât mai vîrtos a suprima forma radială și a naște complicațiunea amintită, cu cât are mai multe elemente egale cu cele din ideea reprodusă a farfuriei. Fîind date aceste condițiuni, adecă fiind senzațiunea de fapt omogenă cu farfuria, elementele egale ale farfuriei vor tinde la contopiri mai mult sau mai puțin clare. Spre scopul acesta ele se vor redica nemijlocit, tînzînd care din care la claritate mai mare. Cea mai energică înălțare o are forma rotundă, care deja în cursul reproducerii sale nemijlocite se deosebesce mai întâiu de celelalte elemente ale farfuriei născînd judecata: Farfuria e rotundă.

Îndată ce s'a sevîrșit și contopirea elementului „rotund“ ce vine a se înălța dintre elementele farfuriei, cu același element al senzațiunii cerc, el se pune în opoziție predicativă și cu elementele cercului, de care se separează cu o intensitate mai mare da-

*) Și cercul adecă nu numai roata de car.

torită contopirii. Astfeliu se nasce noua judecată finală: Și cercul e rotund.

Din cazul acesta de formare a unei judecăți constatăm faptul psihologic, că sub intervențiunea unei senzațiuni omogene se poate, ca și o complicațiune născută la îndemnul unei reproduceri mijlocite să devie antecedentul, din care să resulte o reproducere nemijlocită și o contopire ca urmare. Având în vedere numai succesiunea reproducărilor, putem zice și în mod invers, că din o aducere aminte s'a născut o recunoaștere. Neluând în samă decât asocierile procesului, aflăm, că din o cuprindere anterioară mai bogată s'a născut mai târziu una mai clară. Fenomenul acesta se poate asemăna și aici cu boltitura unui deal de undă la suprafața apei, care vine a se adânci în vîrtutea unei puteri omogene cu căderea pietrii (greutatea moleculelor de apă). În același timp moleculele adâncite până aci se înalță preste înălțimea lor originală. Procesul începe așadar cu o „boltire“ și sfîrșește cu o „ascuțire“ a conștiinței.

Judecățile, care se succed una pe alta în decursul procesului, compun și aici următorul șir de raționare:

Și cercul e ca o farfurie.

Farfuria e rotundă.

Cercul încă e rotund.

Am întemeiat dar în mod psihologic necesitatea de a raționa și pentru cazul de formare al acestei judecăți. Dacă cercul nu s'ar fi complicat (în premisa întâia) cu farfuria și dacă elementul rotund nu se găsia în farfurie (după premisa a doua), acest element nu s'ar fi înălțat la o contopire clară în senzațiunea cercului.

Un al treilea chip de nascere a unei judecăți nu există în marginile legilor herbartiane de asociere și reproducere, de vreme ce un al treilea felu de succesiune a acțiunilor reciproce nu este cu puțință.

(Va urma).

Ion Creangă.

În ultima zi a anului trecut, moartea a răpit literaturii naționale pe un scriitoru popular din cei mai originali, pe Ion Creangă, inbitul nostru prețin și statornicul colaborator al revistei noastre.

Ion Creangă, fiul unui țeran din satul Humulești, județul Némțu, se născu în 1 Martie 1837; tatăl seu, unul din fruntașii comunei, voia să-l facă preot și-l trimi-se să învețe carte și să se pregătească pentru preoție întâiu la un catichet din Folticeni; de unde trecu apoi la seminariul din Socola, lângă Iași. Sfîrșindu-și aci studiile, Creangă primi hirotonia, însă simțind că are o chemare specială și pentru profesorat, el urmă școala preparatoare dela Trei-Erarchi din Iași, pe care o trecu cu succes.

Original în apucăturile sale și iubitoru de inovații, preotul Creangă își însuși, fără autorizarea metropolitului

Moldovei, Calinic Miclescu, obiceiul să poarte pălărie în loc de potcap, după exemplul preoților ortodocși din Bucovina și Ardeal. Pentru această faptă el fu supus unei judecăți disciplinare și — spre uimirea tuturor cunoscuților și pretinilor sei — fu condamnat la pierderea darului diaconiei!

Rămăs fără mijloace de existență, el solicită înzedar un loc de învățătoriu dela generalul Christian Tell, ministru al instrucției publice pe acele timpuri, — acesta refusă cu cuvinte aspre să încredințeze crescerea tinerimei unui om imoral, „unui respopă“, cum se exprima, fără a cerceta măcar cauzele pentru care fostul preot fusese osândit.

După generalul Tell urmând însă d. T. Maiorescu la ministeriul cultelor, acesta, fost profesor al lui Creangă la școala din Trei-Erarchi, unde îi apretiașe silințele și inteligența, îi găsi de îndată un post de institutor în Iași, post pe care Creangă l-a ocupat până la moartea sa.

Ion Creangă era unul din cei mai buni institutori din țeară, și cărțile sale didactice*) lucrate împreună cu alți câțiva colegi ai sei, învățători capabili ca și dînsul, au trecut de 20 și 30 de ediții — lucru ne mai pomenit în România, unde instrucția publică este așa de puțin răspândită.

Însă nu cărțile de școală aveau să creeze lui Creangă reputația sa de autor, ci narațiunile și poveștile sale populare.

Întrat în soțietatea „Junimea“ în anul 1875, atmosfera intelectuală, în care se găsia, îl îmboldi și pe dînsul ca pe mulți alții să se încerce în lucrări literare. El începă să scrie povești, anecdote și narațiuni de tot felu, pe care le ceti în soțietate, dobîndind cel mai mare succes. Bagajul seu de autor este foarte mic: vre-o 14. basme și povestiri,**) și *Amintirile sale din copilărie*, eată tot ce a scris Creangă! Dar spiritul seu viu, frumoasa sa limbă populară, stilul seu naiv și natural, humorul ce însuflețesce scrierile sale, au un farmec așa de deosebit, încât pun pe Creangă printre cei dintâi scriitorii populari, ce au avut Români vre-odată. Numai cine a cetit și gustat frumoasele sale *Amintiri*, care din nenorocire nu sînt pe deplin terminate, poate să apretieze talentul autorului nostru.

Caracterul lui Creangă era din cele mai plăcute: el era vioiu, vesel, tolerant pentru toți, ca unul ce crescuse în școala grea a adversității și lipsei; în soțietate: un izvor neecat de observații inteligente, de anecdote și istorisirii hazlii (glumete), de care singur rîdea cel întâiu din toată inima, el înveselea adesea cercul junimii. Dușman al nimărui în lume, anic al tuturor oamenilor buni și veseli, el era mai cu seamă în legături strînse cu Eminescu, care afla o plăcere deosebită în cultivarea amicitiei cu o natură așa de deschisă și de primitivă, precum era a lui Creangă.

*) „Metoda nouă de scriere și cetire, edițiunea XVII. I. volum“. — „Învățătoriu copiilor, carte de cetire, ediția VII. I. volum“. — „Povățitoriu la cetire prin scriere, I. volum“. — „Geografia județului Iași, cu planul orașului Iași“ etc. „Charta județului Iași“. — „Regulile limbii române de Titu Maiorescu, retipărite de Ion Creangă“.

***) „Moș Nichifor Cotcarul“, I. broșură. Scrierile lui Creangă vor apărea cel mult peste 4. săptămîni în 3. volume.

Boala de care a trebuit să moară a lovit pe autorul „Poveștilor și Amintirilor” cu vre-o șese ani în urmă. După o cură lungă, el se simți mai bine timp de un an de zile, însă în 1870, tocmai în timpul când se găsea în clasă, dând lecție copiilor, el căzu de-odată leșinat la pământ și câte-va ceasuri fu crezut mort. Creangă se îndreptă și atuncia, însă sănătatea nu o mai putu redobândi pe deplin nici odată. În anii din urmă puterile sale slăbiră tot mai tare, până ce se stinse înainte de a împlini încă 53 de ani.

Anul 1889. a fost funest pentru literatura națională. A murit Veronica Micle, plăcuta poetă lirică, a murit Eminescu, poetul genial cu puternică și bogată imaginație, a murit și Ion Creangă, naivul, veselul și plăcutul povestitoriu popular. Ear soțietatea literară Junimea este în doliu pentru pierderea unora din cei mai iubiți membrii ai săi.

„Convorbiri Literare”.

Iacob Negruzzi.

Predică

pentru Duminica I. a postului celui mare.

„Rabi! tu ești fiul lui Dzeu,
Tu ești împăratul lui Israel!”
Ioan 1, 49.

Iubiților creștini!

În evanghelia de azi am auzit cum Mântuitorul mergând spre un ținut ce se numia Galilea, pe drum a întâlnit pe un bărbat cu numele Filip, căruia Christos îi zice: „vino după mine”. — Filip înscințează pe Natanail, care încă dorea să-l vadă pe Christos și îi zice că el a aflat pe Isus fiul lui Iosif cel din Nazaret și-l chiamă și pe dânsul ca să-l vadă.

Natanail, care cu puțin mai înainte zisesese, că din Nazaret nu poate fi ceva bun, stând înaintea Mântuitorului și auzind din gura acestuia gândurile sale, uimit de înțelepciunea lui Christos își mărturisește credința sa prin cuvintele: „Tu! ești fiul lui Dzeu, tu ești împăratul lui Israel”.

În cuvântarea de azi voesc să vă arăt iubiților, că

I. Oare află-se această mărturisire a credinței și la noi, seau nu, și dacă da, întru cât se află?

II. Cum dovedim noi prin fapte că avem această credință, seau mai bine zis, cum ar trebui să viețuim pentru ca să putem dovedi această credință.

Vă rog să fiți cu luare aminte!

I.

Dzeu-a trimis pe unul născut fiu al seu pe Mântuitorul nostru Isus Christos, ca să ne scoată din robia păcatului, ca să ne inpece earăși cu Dzeu; ca să aducă omenimea la calea adevărului și dreptății, ca să înfrângă puterea diavolului, ca să nimicească moartea și ca să cheme pe toți cei ce cred într'ensul la viața vecinică. Zic, ca să cheme la mântuire pe toți cei ce cred într'ensul. Și pentru ce zic eu că numai cei ce cred vor fi părtași de viața vecinică?

O zic aceasta iubiților creștini, pentru că însuși Mântuitorul rostese cuvintele: „Tot cel ce va crede și se va boteza mântuise-va; ear cel ce nu va crede și nu se va boteza osîndise-va”, și le rostese atunci când trimite pe apostolii săi, ca să vestească cuvântul seu dumnezeesc.

De aici urmează, că pentru de a putea cineva dobândi viața vecinică este de neapărată trebuință credința. Și cumcă credința tare și neclătită în învățăturile lui Christos este fundamentul fericirii noastre se vede din mai multe exemple ale Mântuitorului.

Scim anume, că pe femeia ce avea scurgere de 12 ani și carea își cheltui-se toată averea pe la doctori fără de a-și avea leac, o vindecă Mântuitorul pentru credința ei zicându-i: „Credința ta te-a mântuit”. Seau când duc cei 4 înși pe cel slăbănog înaintea lui Christos, au nu credința lor și a celui bolnav, că Christos poate să-l tămăduiască, i-a inpins ca să se sue la Mântuitorul printr'o mulțime de oameni? În tot chipul credința i-a mântuit pe dânsii și aceasta a și mântuit pe cel ce pătimea, căci îl vedem întorcându-se sănătos la casa sa. Seau tatăl copilului celui îndrăcit nu zice: „Cred Doamne ajută necredinții mele”, și îndată i se vindecă copilul din acel cias. Apostolul Petru când întreabă Mântuitorul pe apostoli că cine cred ei că e el, răspunde în numele tuturor: „Tu ești Christos fiul lui Dzeu celui viu”. Adecă noi marturisim, noi credem, că tu ești Christos fiul lui Dzeu celui viu. — Natanail, despre care ne vorbește sfânta Evanghelie de azi, simțind că Christos îi cunoaște și cugetele sale, vrând nevrând, pare a fi constrins să-și mărturisească credința sa în fața lui Isus: „Rabi! tu ești fiul lui Dzeu”. Adecă Doamne, ved că tu cunosc toate adâncurile inimii mele, toate cugetele mele, cred în învățăturile tale cele dumnezeesci, cred că tu ești cu adevărat fiul lui Dzeu celui viu, cred că tu ești împăratul lui Israel, care ai venit să mântuiesci pe cei ce cred învățăturilor tale, cred că tu pe aceștia îi vei preamări întru împărăția ta cea netrecătoare. Și câte alte exemple ne arată sfânta Evanghelie din care lămurit se vede cât de mare însemnătate are credința adevărată pentru fie-care creștin, și că „fără de credință nu este cu putință a plăcea lui Dzeu” — precum zice Apostolul Pavel în epistola către Evrei 11, 6. — Acum dacă ne-ar întreba pe noi cineva, că ce zicem noi despre Christos? ce i-am răspunde oare? La toată întemplarea i-am răspunde cu toții ceea ce a răspuns și Natanail și apostolul Petru, vom zice adecă: „Tu ești fiul lui Dzeu”.

Și oare s'ar putea ca să dăm alt răspuns de cât acesta?

S'ar putea dacă nu am sci noi, cine e Christos în care credem și în care ne-am botezat, dacă n'am sci că Christos este fiul lui Dzeu celui viu, a 2-a față a sfintei Treimi, care s'a pogorit pe pământ și de ceriu nu s'a despărțit, care a luat trup omenesc fiind tot deodată Dzeu deplin și om adevărat; dacă n'am cunoaște viața lui, moartea și învierea lui, și dacă n'am sci că s'a înălțat la Tatăl seu de unde s'a și pogorit.

S'ar putea, zic, să dăm alt răspuns decât cum a dat Natanail, dacă noi creștinii nu le-am cunoaște toate acestea; dar acum după ce le cunoaștem nu o mai putem face aceasta.

Și cu toate acestea, ce rușine iubiților, mulți dintre creștinii de azi nu le cunosc, nu le înțeleg și nu-și dau silință să le înțeleagă; mulți dintre cei luminați cu lumina darului Duhului Sânt dela botez âmbă în întunec și foarte puțini sânt aceia, cari au cunoștința credinții.

Câți și mai câți sânt dintre creștinii de astăzi pe cari dacă i-ai întreba: cari și câte sânt punctele mai însemnate ale credinții?, cari și câte sânt Tainele bisericeii noastre, prin care lucrează darul Duhului Sânt?, cari și câte sânt poruncile dumnezeesci și bisericesci?, cari și câte sânt datoritele lor față de Dzeu, față de biserică și față de aproapele? — și-ți ar răspunde scurt și lămurit, dar cu atât mai cu sială, că nu știu, că n'or auzit nici când despre Taina, despre porunci dzeesci sau bisericesci. — „Dar cum vor auzi fără predicator? Rom. 10. 14.)

Ba să nu zic mai mult, afli de multe ori întră creștinii numai cu numele și de aceia, cari în orbă nesciinții lor și în întunecul cel mare sufletesc în care se află dânsii, sânt în stare să-ți răspundă, că credința și-o face fie-care după plac, că Taine, porunci dumnezeesci, porunci

bisericesci s. a. nu există. Despre acești rătăciți nici nu mai vorbesc, căci pentru ei mai bine ar fi fost deacă nici nu s'ar fi născut.

Dar să vorbesc despre acei creștini, cari cred și mărturisesc împreună cu Natanail și cu Petru, că Christos este fiul lui Dzeu celui viu, dar nu știu ce cred; cari adecă au credință, dar n'au cunoștință lămurită despre aceea ce cred.

Acești creștini zic, că cred, dar nu știu că cum și în ce cred. Ei zic că cred într'un Dzeu, dar nu știu nimic despre firea Dzeului în care cred.

Și jidovii, și păgânii, și mohamedanii și toți oamenii cred într'un fel oare-care într'un Dzeu oarecare, și de aici ar urma ca să fie toți oamenii seau creștini seau jidovi seau mohamedani seau păgâni, fiindcă toți cred într'un Dzeu oare-care.

Dar aceasta nu se poate. Nu se poate pentru aceea fiindcă fie care dintre cei înșirați au credințe deosebite despre Dzeul lor.

Jidovii își închipesc pe Dzeu într'o persoană, păgânii îl pun cu puțin mai pre sus de om, mohamedanii cred într'un Dzeu și în profetul lui Mahomed; ear noi creștini cunoaștem și credem pe un Dzeu în 3 fețe, Tatăl, Fiul și Duhul Sânt, precum ne învață pe noi sânta biserică, răzimată pre învățăturile Dumnezeesci ale lui Isus Christos.

De aici urmează, că nu e tot una a fi creștin, jidov, păgân seau mahometan.

Dar dacă noi credem în Dzeu, dar nu știm că Dzeu este o ființă în 3 fețe: Dzeu Tatăl, Dzeu Fiul și Dzeu Duhul Sânt; dacă nu știm că Dzeu Fiul s'a pogorit pre pământ și au luat trup omenesc pentru ca să ne mântuească; dacă noi credem în Christos, dar nu știm nimic despre născerea lui, despre viața lui, despre învățăturile lui, despre minunile lui, despre patimile lui, despre moartea lui și despre învierea lui prin care a învins moartea, scăpându-ne de densa totodată și pre noi cei ce urmăm învățăturilor lui, dacă nu știm că Duhul Sânt lucrează și viează necontenit între noi, zic, dacă nu le știm toate acestea, au nu sântem noi întocmai ca și jidovii?

Ținem sărbătorii, dar nu știm că pentru ce le ținem, auzim cuvântul lui Dzeu în toate sărbătorile, dar nu-l urmăm, postim, dar postim numai pe din afară numai în bucate, ne împărtășim cu sânta cuminecătură, dar nu știm mărirea acestei Taine, nici a darului celui mare ce se revărsă printr'ênsa, dacă se primesce cu curățenia inimii.

Și dacă nu le știm toate acestea oare nu sântem noi ca și păgânii seau mohamedanii? Ba da, și încă și mai rei decât acestia, pentru că pe când acestora nu li s'a dat prilej de a se indulci de învățăturile mântuitoare, a Domnului și Dzeului nostru Isus Christos, pe atunci nouă biserică noastră dreptmăritoare ne dă toate mijloacele pentru ca să devenim fi adevărați ai ei și ai lui Dzeu.

Iată iubitorilor ce înseamnă a fi creștini numai cu numele, de care, durere avem foarte mulți între credincioșii noștri. A fi jidov, a fi păgân, înseamnă a avea credință, și a nu avea cunoștință despre aceasta credință.

„Dar cum vor crede dacă n'au auzit și cum vor auzi, dacă n'au predicator“ (Rom. 10. 14.)

II.

Acum să trecem la partea a 2-a a cuvântării mele și să vedem cum dovedim noi prin fapte că cunoaștem și împlinim poruncile lui Dzeu.

În cele înșirate până aci v'am arătat, iubitorilor, ce însemnătate are credința, v'am arătat apoi că nu e destul să avem numai credință pentru ca să ne putem numi cu drept cuvânt creștini adevărați. Nu, nu e destul, trebuie să cunoaștem ceea ce credem, v'am zis mai sus, ear acum ve zic, că nici aceasta nu e destul, ci mai trebuie încă ceva.

Trebuie adecă să și arătăm prin fapte că credința noastră ne este bine cunoscută, îi tare, îi credință adevărat creștinească. Însuși Apostolul Iacob ni-o spune că „credința fără fapte este moartă“, 2. 20. Adecă vrea să zică apostolul că credința care nu este urmată de fapte nu ne folosese nimic, nu ne mântue, nu ne înfățișează ca creștini adevărați nici înaintea oamenilor și cu atât mai puțin înaintea lui Dzeu; ci mai vartos ne strică, ne face creștini numai cu numele, despre care am vorbit mai sus. Faptele sânt oglinda credinții, din fapte putem judeca cât de tare și înrădăcinată este credința unuia seau a celuiialt, precum zice Apostolul Iacob: „Arată-mi credința ta din faptele tale și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele“. 2. 18.

Și ce să zic despre faptele noastre! O! creștinilor, acestea nu ne arată nici pre departe ceea ce am dori. Nu, pentru că cu buzele toți mărturisim că sântem creștini și ne și mândrim cu acest nume, și nu arare-orî mulțămim lui Dzeu că nu ne-am născut jidovi seau păgâni; dar nu căutăm să dovedim prin fapte adevărat creștinesci, că sântem aceea ce mărturisim a fi cu gura.

Pe din afară ne arătăm că sântem creștini, ear în lăuntrul nostru sântem înșelători și iubitori de câștig ca jidovii; pe din afară ne arătăm prietini, ear inima noastră e plină de pizmă și dușmănie; pe din afară ne arătăm drepti iar în lăuntrul nostru sântem plini de nedreptate.

Venim la biserică, ținem sărbătorile, dar numai pentru-că ne-am obicinuit așa. Stăm în biserică, cu trupul sântem de față, ear gândurile noastre sânt departe de noi, ele sboară la lucruri lumesci atunci, când mai vartos ar trebui să se înalțe cătră Dzeu.

Postim săptemâni întregi, nu mâncăm carne, dar patimile noastre nu căutăm să ni le înfrânăm, ci poate că chiar atunci ne mai încărcăm sufletul cu păcate urite provenite din: ură, din beție, din lene, din mândrie, din desfrâu și din alte patimi, pe cât de urite pe atât de stricăcioase pentru mântuirea sufletului nostru.

Ne mărturisim păcatele și ne comunicăm cu prea cinstit trupul și sângele lui Christos, și făgăduim îndreptare în faptele noastre, ear într'adevăr noi rămânem neîndreptați până la moarte. Cu gura în totdeauna ne dăm silința de a face pre deaproapele să creadă că împlinim poruncile, ear în faptă noi nu numai că nu le împlinim, dar de multe ori facem tocmai contrariul. De câte ori am săturat pe cel flămând, seau pe câți goi am îmbrăcat, seau dat-am măcar o înghițitură de apă celui setos, mângâiat-am pre cei nenorociți, adusuni-am aminte de cei loviți de soarte și așa mai departe?

Nici odată seau foarte de puține-ori.

Din contră în loc să dăm o îmbrăcatură celui flămând, l'am lăsat să flămânzască; în loc de a îmbrăca pre cel sêrac l'am despoiat; în loc să dăm celor înșetoși apă le-am dat oțet; în loc să mângâiem și să miluim pe cei întristați i-am înfruntat și i-am batjocurit.

Da, i-am batjocurit pre aceia care ne sânt noave frați după trup și după suflet.

Și oare astfel de fapte să ne arăte, iubitorilor, că credința noastră este vie? Nu, nici decum. Pelângă astfel de fapte credința noastră nu ne folosese nimic, credința noastră nu ne mântue, credința noastră e ca și când n'ar fi. Sântem adecă pelângă astfel de fapte asemenea păgânilor.

Christos zice: „să ve iubiți unul pre altul“, ear noi credem în Christos ca în fiul lui Dzeu. Faptele noastre însă dovedesc tocmai contrariul dela ce ne poruncese Christos, dovedesc că nu ne iubim, dovedesc că credem în Christos, dar numai cu buzele.

Este așadar credința noastră dreaptă? este ea vie? folosese-ne ea ceva?

Nu, nimic nu ne folosește pentru că ea este nedreaptă, este moartă fiindcă-i lipsește sufletul, care sânt faptele.

Așadar unde este credința creștinilor de astăzi? Unde sânt faptele creștinilor isvorite din credința adevărată? și cum, și în ce cred ei?

Respunsul este, nu scim ce credem, fapte n'avem, precum zice Meniate.

Acum iubiților creștini, după ce n'avem nici credință adevărată și prin urmare nici fapte demne de un creștin adevărat, ce vom face?

Iată ce. Acum ne aflăm la începutul postului celui mare al păresimilor, când biserica începe a ne deschide mai adese ușile, ear preoții mai mult ca altă dată vestesc cuvântul lui Dzeu.

Vom mâneca deci, și vom cerceta biserica cât mai adese, vom asculta cuvântul lui Dzeu și ne vom îndrepta pașii după învățăturile dumnezeesci ale Evangheliei. Vom căuta să ne cunoaștem credința noastră cât mai bine, vom căuta să ne pocăim de faptele noastre de până acum, și ne vom da silința să viețuim după adevăratele porunci creștinesci, întărindu-ne în credința adevărată și sporind în faptele cele bune.

Numai urmând astfel vom putea striga, fără muștrare de conștiință, împreună cu Natanail „*Învățătorule! tu ești fiul lui Dzeu*“, spre preamărirea Tatălui și a Fiului și a Sântului Duh. Amin!

Caransebeș, 1890.

Nicolau Stupariu,
stud. teol.

Correspondință.

Voivodinți, în Februarie 1890.

Să mai zică cineva că strănepoții glorioșilor Români și-au schimbat sângele în vênile lor...

Românul abea scăpat de feudalism, se apucă de liră și se face artist.

Urmând impulsului altor comune și tinerimea din Voivodinți s'a constituit încă anul trecut de au format cor de bărbați, carele din cauza puținei instrucțiuni (anul trecut au studiat o lună, apoi în Dumineci și sârbători), au fost necesitat să-și iee refugiu la artiștii din Chiseteu, rugând a li-se trimită un instructor, carele avea să repareze nămolul și carele (dl Dim. Șuman) în decurs de două luni, au lucrat încât datoriu s'au aduce mulțămintă pe calea aceasta, pentru-că m'a introdus în misteriiile muzicii vocale moderne, încât pot zice fără pretenșiune că corul și-a pus basă solidă. Se înțelege că meritul principal e al dlui preot local Simeon Popoviciu, care (vestit ceremoneriu) i-a preparat în decursul timpului la cântarea plăcută, frumoasă și cu tact. Asemenea s'a interesat în măsură mare și ceialalți preoți, cu deosebire însă tinerul preot E. Dabiciu, acesta și ca președinte al comitetului parochial și ca preot ne-a îmbărbătat, de am plecat și ne-am produs înaintea străinilor...; dar ce zic! nu străinilor, ci înstrăinaților, căci populațiunea din frunțașă comună Jassenova au fost odinioară română și tot română ar fi, de cumva nu era necazul ierarhiei sârbesci. Zic, în buna credință că în numita comună „sârbiți“ tot își păstrează limba română.

Eram foarte îngrijiiți pentru producțiunea noastră, când vëzurăm că germânii (vre-o 40. de familii, măestri,

comercianți și vre-o doi italieni, etc.) ne onorează, de sigur să vază ce poate țeranul român, dar ca onor. cetitori să nu me taxeze de exaltat o să retac impresiunile individuale și se comunice numai faptele. Ajungând în comună, ne postarăm la casa comună, surprinzând pe onor. primărie cu o parte din piesele noastre. Seara cântările din programă au fost cântate cu mare precisiune; anume cea din urmă „Uite mamă“ a secerat aplause frenetice și trebui s'o repetăm.

A urmat apoi partea cea mai grea de executat, adică teatrul „Creditorii“ de V. Alexandri. Despre modul executării acestei părți a programului, n'am cuvinte să descriu impresiunea cea viie ce s'a strânit în publicul auditoriu, mai vârtos la scenele unde bieții economi se opinteau cu „diplomatică“ limbă franceză (părea că a venit cu trenul-fulger directe din Paris), cu „filosofică“ limbă germană, greacă, armeană, etc. și cari spresiuni se pronunțau cu o claritate, încât nime n'ar fi zis că sânt nisce „țeranii dela Dunăre“ după cum zice laureatul nostru poet V. Alexandri, mai vârtos că și îmbrăcămintea era conformă cuprinsului din acea comedie. Și mirare, Românul cel conservativ, când e îmbărbătat de încrezuta inteligentă, — zic încrezuta, căci fiind tras împins de toți, e cu oare-și care bănuială și precauțiune în întreprinderile lui — se lasă de datinile ruginite, după cum ne place a-le numi și se apucă la acțiune. Așa și feciorii nostri, par-că tot pantalonii și frac au purtat, atâta de negenați erau.

Au urmat apoi „Călușierul, Hora Călușierilor și Bătuta“ jucate de 12. feciori în frunte cu vătavul Mița; — jocuri la noi îndatinate la orî care petrecere mai aleasă, — la publicul din numita comună însă ceva ce se caracterizează în cuvintele: „Mater, tot am auzit de Călușierii și acum îl vedem cât e de frumos și undulătoriu“. De observat e regretabilul fapt că lăutarii din Biserica-Albă la Călușierii nu a prea escelat, cu toate că se învêrt printre români.

Dar și feciorii au fost remunerați de onorațiuni cu beutură, încât drept recunoștință la mezul nopții s'au mai cântat unele piese, după care ne-am întors apoi acasă.

Înainte de a încheia însă, esprim pe aceasta cale mulțăminta mea președintelui corului și casariului comună dlui Nicolae P. Moise, carele a binevoit a-mă da ajutoriul cuvenit atât în cele tehnice, cât și în cele ale aranjării.

Ioan Miclea,
învățătoriu.

Varietăți.

P. S. S. Di Episcop diecesan, Nicolae Popea, a plecat astăzi Duminecă dimineața la Buda-Pesta spre a participa la ședințele comitetului administrativ al *fundăciunii Gozsdu*.

Parastasul pentru fericitul Episcop Ioan Popasu s'a ținut, conform programului publicat, Luni în 5/17 l. c. la 10 oare a. m. în biserica Stului Ioan, în carea se află depuse remășițele reposatului. Parastasul l-a celebrat P. S. S. Părintele Episcop diecesan, *Nicolae Popea*, asistat de P. C. S. Părintele Filaret Musta și de preoții din loc:

Ioan Stoian, George Petrescu și George Buru cu pompă deamă de binemeritul defunct archiepiscopului. La acest act au participat membrii Consistoriului, corpul profesoral dela institutul teologic și pedagogic împreună cu elevii, membrii magistratului orașenesc și ai comunității de avere, precum și alte corporațiuni și numeros popor. Cântările îndatinate le-a executat cu precizie corul, după note procurate dela Sibiu de P. S. S. Părintele Episcop al nostru, anume spre acest scop.

Chirotonire. Eri s'a chirotonit de preot capelanul din Moceris, *Dionisie Goanță*.

Necrolog. *Trifon Logojan*, merit preot gr. or. din Fârdea, tractul Făgetului și soția sa Eva, ambii ajunși la adânci bătrânețe, după o căsătorie fericită de 62 ani, repausară unul după altul în decurs de vre-o câteva zile lăsând în doliu pe fiii lor: Simeon Logojan preot în Fârdea, Samson Logojan, învățătoriu primariu în Nadlac, diecesa Aradului, Patriciu Logojan, învățătoriu în Fârdea, Zenovie Logojan, învățătoriu în Satu-Mic, pe fiicele lor, gineri, nepoți, strănepoți, toți oameni în stare bună și de frunte, preoți s. a. precum și pe poporenii din Fârdea.

Repausatul preot a servit altariului un șir lung de ani în mai multe comune până și-a pierdut vederea de tot, devenind orb, ear pentru aceea el tutuși și-a crescut fiii bine, dându-i în serviciul bisericii și națiunii noastre române. În mormântarea s'a îndeplinit cu cuvenita pompă, la care a luat parte poporul dela mic până la mare din comuna Fârdea și fruntașii din comunele învecinate; de asemenea, preoți, învățători și alți onorațorii din loc și giur. Ceremoniile le-au îndeplinit preoții: Ioan Daminescu din Glamna Română, ca delegatul protopresbiterului, Iosif Olariu din Sarazan, Porfiriu Petrovițiu din Fârdea, Virgiliu Logojan din Botinesci, teologul absolut Ioan Neagoe din Glamna-Română, învățătoriu Pantelimon Georgioniu din Huzescei. Cuvântarea funebrelă a ținut-o delegatul preot Ioan Daminescu, care au stors lacrimi din ochii publicului. — Fie repausărilor țărâna ușoară și memoria binecuvântată, ear fiilor lor adevărata mângăere, că a putut vedea pe părinți ajunși la așa adânci bătrânețe. — *Un petrecătoriu at reposațiilor.*

Bibliografie.

După volumul I. al opului:

Părți alese din Istoria Transilvaniei pe doue sute de ani din urmă, au apărut zilele acestea și **volumul al II-lea** în 51 de coale tipărite, format 8-vo mare întocmai ca și întâiul volum, cu aceleași litere, tipariu curat, chărție bună. De *Georgie Barițiu*. Sibiu 1890. În edițiunea auctoriului. Tipografia W. Krafft.

Acest volum II cuprinde partea istoriei noastre, pe care pre cât scim, generațiunile moderne o așteaptă cu interes atât mai mare, cu cât dorește ele mai mult, ca să cunoască adversitățile și suferințele prin care au trecut părinții și bunii lor în anii revoluțiunilor, ai războaielor civili și ai guvernului absolutist, adevărat dela 1848 până la 1860, cu totul ani 12.

Pe lângă citate numeroase în text s'au adăugat la călăul opului și câteva documente din cele mai importante și mai instructive, mai toate scoase după originale.

Sumariul alăturat la op cuprinde simburile lui, în cât lectorul chiar și din aceasta poate să combine la importanța mulțimei evenimentelor, ale căror urme au să rămână neșterse din memoria populațiunii acestor țări și cu atât mai afund înfite în memoria poporului român locuitoriu în țerile acestei monarhii.

Ambele volume în 101 de coale, chărție, tipariu, corectură, legătură, expedițiune etc. ne costă peste 4300 fl. v. a.

Voind a scoate și al III. volum restul periodului până la a. 1683., precum și una colecțiune de documente, fără care multe întâmplări din aceste perioade se par misterioase, acele doue scopuri le vom putea ajunge numai încassând arătata sumă pentru noi destul de considerabilă.

Prețul acestui vol. II este, ca și al celui de întâiu, legat ușor (broșurat) 4 fl. 50 cr. legat tare 5 fl. v. a.

În restimp de 3 luni, adevă până în 31. Maiu a. c. expedițiunea din partea auctoriului se face franco pentru toți dd. cât se vor fi prenumărat la dănsul; după aceea exemplarele trec în comisiune la *librăria W. Krafft* în Sibiu.

Dela 5 sau mai multe exemplarii plătite dintr'odată se dau 10% rabat.

Comandele se fac mai sigur prin mandate postali. Sibiu, 20. Februaru 1890.

Georgie Barițiu.

Recomendăm cu toată căldura acest op de mare importanță pentru istoria noastră cea mai nouă. *Red.*

Concurs.

Conform ordinațiunei Ven. Consistoriu diecesan din 28. Decembrie 1889 Nr. 713. S. se scrie concurs pentru ocuparea definitivă a postului de învățătoriu la școala confesională greco-orientală română din *Dragșina*, protopresbiteratul Jebelului, cu termin de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia diecesană“.

Emoluentele împreunate cu acest post învățătoresc sunt:

1. Saliu în bani gata 150 fl. v. a.
2. Diurne pentru confer. învățat. 10 fl.
3. 20 meți de grâu și 10 meți de cucuruz.
4. 5 jugere de pământ arătoriu.
5. Pentru lemne 24 fl. din care are a se încălzi și școala.
6. Cortel liber cu grădină pentru legumi.

Ceice dorește a reflecta la acest post sânt poștiți a-și trimite recursele lor instruate conform stat. org. și regulamentelor esistente la oficiul protopresbiteral gr. or. rom. al Jebelului până la terminul indicat.

Recurenții se pot presenta în vre-o Duminecă s'au serbătoare în biserică.

Dragșina, în 30. Ianuarie 1890.

[4] 3—3

Comitetul parochial.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

